

Повод за това интервю бе срещата на Александър Каракачанов с русенската общественост на 16 т. м. в зала „Дунав“. След срещата помолих г-жа Свобода Стефанова да приеме амплото на журналист и да зададе от свое име няколко въпроса към лидера на нейната партия, за да може съвместно да разкрием същината и духа както на приключилото преди това събитие, така и на някои съществени моменти в дейността на Зелената партия. Госпожа Стефанова започва със следните въпроси:

РАЗГОВОР С АЛЕКСАНДЪР КАРАКАЧАНОВ, ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ЗЕЛЕНАТА ПАРТИЯ, И СВОБОДА СТЕФАНОВА, ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ПАРТИЙНАТА ОРГАНИЗАЦИЯ В РУСЕ

— Преди всичко искам да Ви благодаря, че дойдохте на срещата, но все пак какво Ви накара да се отзовете на нашата молба?

— Смятам, че това е мое задължение. Първо — досега не бях идвал в Русе за среща с обществеността. Второ — тук е една от най-силните наши организации и аз при всички случаи съм длъжен да дойда да я подкрепя при такова отговорно мероприятие. И последното, което всъщност би трябвало да е първо, е моята симпатия към русенската общественост, към която всеки един демократично мислещ човек

би трябвало да изпитва такива симпатии. Има защо?

— Радостно ми е да чуя този отговор, но как намирате организацията на срещата? Защото ние изживяваме големи тревоги във връзка с подготовката ѝ.

— Ами като гледам колко беше пълна залата, особено в началото, могат да се кажат само добри думи за организацията. Всъщност може и да се каже, че задържахме пълна зала и до края независимо, че срещата продължи над три часа. Жалко само, че не можа да дойде Петър Берон, но се вижда, че и без него можем да направим добра сре-

НАД ВСЯКА ВЛАСТ — КОНТРОЛ!

Г-жа Свобода Стефанова и г-н Александър Каракачанов по време на разговора.

ща. Ако беше дошъл той, сигурно всички щяха да си тръгнат с още по-голямо удовлетвение.

Въпрос на „Дунавска преса“:

— С какво се различават тази среща от срещата Ви в други градове?

— Във всеки град е специфично. Може да се каже, че тук срещата е организирана на най-високо ниво — предвидително е подготвена и явно е много добре разгласена.

(Следва на стр. 3)

Разговора води
Николай НИКОЛАЕВ

(Продължение от стр. 1)
Специфично е, че тя е среща с обществостта. Ние не се събрахме тук, за да учредяваме Зелена партия. В повечето градове, където отивам, първо правим среща с обществостта — примерно с 200—300 човека, а след това основаваме организация. Тук в Русе специфичното бе, което е по-трудно, че не събираме хора, които предварително са подготвени да станат членове на партията, а хора, които са просто симпатизанти и на които трябва да им задържиш интереса. Направих ми добро впечатление, че все пак това се отдаде.

— Така, както се провеждат срещата, смятате ли, че ще имаме успех в изборите?
Допълнение на „ДП“:
— Срещата завърши с определението, че все пак е предизборна.

— На този етап няма значение, че не са започнали изборите. Изявата на всяка партия е така или иначе предизборна. Сега всички партии те първа си показват физиономията.

„ДП“:
— Всички партии ли...?

— Е, като изключим две партии, налн. . . Имам предвид реалните партии, защото БКП още не е реална партия. Това е част от тоталитарната система и бих казал, че е сърцевината на тоталитарната система. Така-че, погледнато реално, тя не е реална партия. БЗНС е подсистема на тази система.

Колкото до изборите, мисля, че едва ли някой може да ги спечели в момента, ако под това се разбира да събе

ре над 50 процента от гласовете. Ако разглеждаме за СДС в Русе, това може би е възможно.

Г-жа Св. Стефанова:
— ... Защото аз срещам от СДС в Русе голяма подкрепа в организирането на срещата.

— ... Ами това показва нещо, което е много важно в момента, понеже в някои градове има известни търкания в самия СДС. Оказва се, че русенският СДС няма такива, което много ме радва.

Г-жа Св. Стефанова:
— ... Да се надяваме, че така ще бъде и напред!
— Това е много важно!

Въпроси на „ДП“:
— Да смятаме ли, че сме изяснили основната цел на срещата?

— Да — политика и екология. Това беше.

— Трудно ли се изгражда една партия?

— Питате ме за партийното строителство — ах, този некрасив термин! Досега не бях правил партия и виждам, че във всеки случай е по-трудно, отколкото да се прави сдружение. Партията е нещо много по-обемно. Това е наистина вече една надстройка над всичко. Все пак едно сдружение има малко или много по-ясна цел, докато партията на практика обхваща целия обществен живот. Тя се бърка във всичко. Понамисля партията има нещо, което на мен лично не ми допада, и то е — в нея трябва

да се прави политика. За съжаление понякога в лошия смисъл. Искам да кажа не че аз я правя в лошия смисъл, ами че тя те принуждава да се месиш в такива неща. Ето например „Екогласност“ — тя си остава моята любов, понеже се занимава с нещо чисто, а и по самата си дейност е задължена да се занимава само с чисти неща. Докато политиката изисква да се балансира, да се търси баланс на интересите на хората, да се навираш в неща, които са толкова неприятни, че просто не ти се иска да се занимаваш. Вярно е, че и в „Екогласност“ имаше такива случаи, но все пак бяха ограничени. Така че чисто политическата работа за съжаление не е толкова приятна.

— Използувахте ли някакъв модел? Зелената „боя“ внес от ФРГ ли е?

— Колкото до това, не бих казал, че нашата Зелена партия прилича много на зелените партии на Запад. Просто обстоятелствата там и тук не са еднакви. Това, че крайните ни цели си приличат, това не значи, че нашите тактики сега си приличат. Така например ние говорим за пазарно стопанство, което се отрича от западните партии. Но това е по съвсем други причини. Ние, ако го отречем сега, ще застанем, колкото и да е парадоксално, срещу нашите „зелени“ цели. Защото икономиката, която е създадена у нас, тя разбих окончател

но природата. Докато една пазарна система, която вече е достигната от западните страни, ще е съвсем друго нещо, защото има начини да се ограничи експанзията на капитала срещу природата.

— Кое подкрепят най-много хората в платформата на вашата партия?

— Ами две неща мисля, че подкрепят най-много. Първото, естествено, е „зелените“ хуманни цели на партията като цяло. И второто — надявам се, че тук не се ласкава прекалено много — е интелигентно направената програма и интелигентно поставените в нея цели. Не казвам, че аз съм го правил. Аз само допринесох за тяхното изготвяне, но са правени от хора, към които изпитвам уважение.

— На срещата казахте от кого не вземате пари. А от кого вземате — все пак това питаха хората?

— Въпросът за финансите на партията стои така. Единият източник е членският внес. Другият е дарения и третият — създаването на допълнителни стопански дейности. Важно е да се уточнят даренията. Такива ние приемаме от всички граждани и организации. На този етап не бихме приели от държавата, ако тя не реши да дава по равно на всички организации, които ще участват в предизборната борба. Парични дарения засега не приемаме от чужди страни, защото това

може да бъде използвано за една нечистоплътна пропаганда срещу нас.

— А как се финансират Вашите срещи из България?

— Те са на мои разходи. В Националния съвет плащаме само разходите на хора, които заминават в чужбина, и то само в социалистически страни. В западните страни си плащат техните зелени партии, когато ни канят на конгреси, понеже знаят, че ние не можем да си платим издръжката. А в България всеки си ходи на собствени разходи. Но трябва да отбележа, че сега например ме докарва с русенска кола и хората се стараят всячески да съдействуват. В повечето случаи и те дори не хранят. Но и така си има разходи — ето сега пак ще отида да спя в хотел.

— На срещата Ви зададох въпрос, как се отнасят към комунистите, които членуват в някои организации на СДС. Вие пояснихте, че например ръководителя на „Екогласност“ в София е комунистът Петър Слабаков, но той е честен човек, а за другите трябва да се внимава. По този начин не хвърляте ли съмнение към останалите комунисти, че и те са честни хора?

— Аз подчертах, че в БКП има много честни хора, но това съвсем не прави чест на организацията като цяло. Ако погледнем политиката на БКП досега като организация, тя е

политика на безпардонен феодализъм, на безпардонна репресия... въобще това е политика, която не може да бъде честна. И това е политика на номенклатурата. Всъщност, погледнато реално, компартията е организация на номенклатурата. Тя не е партия като такава. Ако партията беше изчезнала преди 10 ноември... например става стигнати Живков и казава, че от днес няма да има партия — никой нямаше да забележи това. Защото смисълът на партията е съвсем друг. БКП си беше една система номенклатурна, авторитарна, която си имаше определени принципи на такава. И всъщност БКП играеше само ролята на известен политически орган, който обединява, така да се каже, илейно номенклатурата. Но това не е онова значение, което има истински смисъл на партия, която да изразява интересите на определени слоеве. Интересно е, че това идеологическо обединяване на част от народа всъщност беше задължително, понеже, ако погледнем реално, вътре в партията има една, както се говори, вътрешна партия, където е баш номенклатурата. И тя принуждава към нея да се присъединят една немалка част от хора, които не са номенклатура сами по себе си. Но ги принуждаваха, понеже изключването от партията всъщност е едно силно отлъчване от държавата. Фактически това е един баласт, който тя мъкне със себе си, и повечето от хората стоят в нея не заради никакви особени интереси, а понеже ги е страшно.

— Все пак стигаме до това как се упражнява властта. Ако Зелената партия спечели изборите, то как след това ще реализира властта?

— Първото, което искам да кажа, е, че властта трябва да се упражнява с контрол. Безконтролната власт е това, което разваляща. Останалото са подробности за дълъг разговор.

— Тогава да завършим с римската поговорка, че „Всяка власт разваляща. Абсолютната — абсолютно!“

НАД ВСЯКА ВЛАСТ — КОНТРОЛ!